

Nguyễn Hùng

TỰA

Tôi được biết Nguyễn Hùng làm thơ đã lâu và anh đã có thơ in báo từ những năm đầu 1980. Từ bấy đến nay, anh viết chậm rãi, không thật đều, và đến tận bây giờ mới cho xuất bản tập thơ đầu tay **Cánh buồm thao thức**.

Điều đó cho thấy anh là người “thao thức” với thơ nhiều lắm.

Thao thức nhưng không tỏ ta thâm trầm, kỳ bí, cao siêu.

Ngược lại, thơ Nguyễn Hùng có giọng điệu hồn hậu, êm đềm với những tứ thơ trong sáng (dù có khi chuyển tải những ý tưởng táo bạo, sâu sắc) được thể hiện bằng ngôn ngữ dễ hiểu, dễ cảm nhận.

Bên cạnh làm thơ, Nguyễn Hùng đã và đang làm nghiên cứu khoa học. Tôi nghĩ, lối tư duy cùng cách sử dụng ngôn ngữ minh bạch của một nhà khoa học hẳn có nơi anh đã dung nhiếp vào thơ để tạo nên một giọng điệu như thế. Và đây không phải là thủ pháp mà là bản chất thơ nơi anh. Với một bản chất thơ như vậy có khi tạo nên một thi pháp, thậm chí một phong cách. Chính giọng điệu (ít nhiều đã tạo hình phong cách) này đã hóa thành một lớp “vỏ bọc” khá kín kẽ cho những cảm xúc, ý tưởng trong thơ anh, nó khiến bài thơ dễ được tiếp nhận ngay từ đầu nhưng gây bùng nổ ngầm về sau – hết như bão tố thường nổi dậy từ những phía trời yên ắng nhất. Có lẽ nhờ vào sự “bọc đường” thường trực như vậy, nhiều bạn đọc dễ có cảm nhận thơ Nguyễn Hùng thiên về suy tưởng lẽ đời, tình người nhiều hơn là biểu lộ cảm xúc trên lời thơ, và thốt lên nhận xét rằng anh coi thơ là nghệ thuật của tư duy hơn là nghệ thuật của ngôn từ (!). Thực ra đúng hơn, với anh chỉ có sự kết hợp nhuần nhuyễn, tài hoa giữa tư duy và ngôn từ mới tạo nên nghệ thuật của bài thơ.

Song, dường như không quá đặt nặng vào hình thức nghệ thuật, mỗi bài thơ của Nguyễn Hùng trước hết là một câu chuyện đời tự kể. Và thơ đã giúp anh giải tỏa được nhiều điều, nhất là ở lĩnh vực tình cảm mà hình như đã có một thời anh phải trải qua ít nhiều cú sốc. Có cảm tưởng chính thái độ sống của tác giả đã làm nhẹ đi mọi câu thơ anh viết; thơ anh man mác hóa những hờn tủi, ảo mộng hóa những nỗi đau, và triết lý hóa những điều bất toại... Những sóng gió đã bão hòa trong các tứ thơ êm dịu, trong một giọng điệu thơ trầm lắng. Hay có khi sóng gió đã một lần lặn kín tất thảy vào tâm tư người viết rồi nên thơ mới “khải huyền” về ấy?!

Nhưng tâm hồn một nhà thơ thì có khi nào “lặng sóng” nhỉ?

Với Nguyễn Hùng, có lẽ hình tượng biển đã ám ảnh anh nhiều. Trong thơ anh có nhiều bài nhắc đến biển. Biển “ám ảnh” anh như biểu tượng của những cơn thịnh nộ, lại như một vẫy gọi khám phá. Anh nhìn ra (hay đã thực thấy trong đời mình?) có những người phụ nữ “muôn trùng” như biển, nâng mình lên hay chìm mình xuống cũng là họ.

Và đối với biển cả lạ lùng như thế, tâm hồn thơ trong anh lại như một cánh bướm thảo thức, luôn sẵn sàng giương lên đi vào những cuộc khám phá mới, tràn trề cảm hứng giữa hai bề bất an và hạnh phúc.

4.2007

ĐOÀN VỊ THƯỢNG

BIỂN VÀ EM

Anh lớn lên trên sóng
Nên say hoài biển xanh
Biển đưa ngàn chiếc võng
Ru bông bênh hồn anh.

Em chỉ là giọt nhỏ
Giữa dòng đời, lặng trôi
Mà trước em, anh ngỡ
Trước muôn trùng biển khơi.

1985.

VỀ THĂM QUÊ BIÊN

Về thăm quê biển chiều hè
Mực tôm núp giữ, men bia gọi mời
Bạn bầu réo gọi ới ời
Thân này ví xẻ làm mười...vẫn nguyên
Kẻ xưa cũ, người mới quen
Gặp nhau tay cứng tay mềm trao nhau...
Hoàng hôn đã ngủ giấc sâu
Ngoài kia trên sóng đầy sao thuyền chài
Hàn huyên, lách cách cốc chai
Không hay biển gọi ban mai tới gần.

2002.

TIẾNG HÁT EM

*“Nào bên nhau cầm tay
Ta lên đường hạnh phúc”
Lời bài ca hay chính em thúc giục?*

Tôi yêu tiếng hát em
Thiết tha và cháy bỏng
Yêu quá nên phát ghen
Mỗi đêm về đầy mộng.

Em ơi, sóng âm vang
Của bài ca, sẽ tắt?
Em ơi, mảng bè trầm
Liệu sẽ còn hay mất?

Mọi người khen giọng em
Mỗi lần nghe tiếng hát
Riêng tôi muốn hôn lên
Nơi lời ca em cất...

Trong không gian bát ngát
Tôi nghe thấy rất vang
Tôi nghe thấy rất trầm
Bài tình ca không tắt...

TRÊN BÃI BIỂN ĐÊM RẼM

Giữa đêm rằm hai đứa rủ nhau đi
Trăng rất sáng, bãi biển dài lộng gió
Biển mát rượi, ta còn cào nổi nhớ
Bạn đi cùng, sao chẳng phải là em?

Nằm bên nhau nơi bãi biển êm đềm
Chân kê sóng, đầu gối bờ cát trắng
Hiểu lòng nhau cả hai cùng im lặng
Mắt dõi sao trời tìm hình bóng quen thân.

Ôi đẹp thân tiên bãi biển nhuộm trắng rằm
Mà man mác nỗi lòng ta không bến
Em xa rồi, còn mình ta với biển
Với muôn trùng sóng nhớ gôi lưng nhau...

Hai đứa cứ nằm...lặng im...rất lâu
Bạn không nhắc có khi nằm chờ sáng
Thôi chào nhé sóng xanh cùng cát trắng
Dấu chân này xin hẹn những lần sau...

DÔNG ĐANG VỀ...

Đông đang về, ngoài kia trời chắc lạnh
Đây nắng vàng anh muốn gửi ra em
Ôi mùa đông vẫn đậm sắc thanh thiên
Không gió bắc không mưa phùn dai dẳng

Ở phương Nam vẫn chan hòa ánh nắng
Nắng của trời, nắng của lòng anh
Trời luôn trong và tình mãi tươi xanh
Anh xin gửi cho em, em nhé?

Anh xa em đã mấy mùa quạnh quẽ
Cánh cánh trong lòng một nỗi nhớ không nguôi
Nay đông về trời đất vẫn xanh tươi
Em vẫn trong anh, một tình yêu mới mẻ

Anh lo em ở ngoài kia lạnh thế
Bàn tay gầy cầm bút có run không?
Ôi bàn tay như một búp sen hồng
Giờ phút ấy đưa anh cầm, lưu luyến...

Anh khắc trọn từng lời đêm đưa tiễn
Bao ngọt lành trong hơi ấm tay em
Và bao ngày anh nhớ, mộng bao đêm
Bàn tay ấy cùng anh vun cuộc sống...

*

Anh muốn gửi tặng em yêu chùm nắng
Của đất trời và từ trái tim anh
Trời luôn trong và tình mãi tươi xanh
Em yêu dấu, em vui lòng nhận nhé!

Chân lạc bước giữa bề đời đen bạc
Anh vẫn thấy em thăm thẳm phía sao trời
Giữa hai ta là hố sâu ngăn cách
Anh tuyệt vọng nhìn, em ơi!

Anh muốn nhảy liều qua để được bên em
cho bỏ nhớ
Để được vượt xanh từng sợi bạc
nơi vắng trăn em
đang thất nghệt tim anh
Để được nhìn vào mắt em
dường chỉ còn ánh lửa giận hờn
Để được áp lên đôi môi đang héo khô
những khúc tình ca
một thời làm tim anh ngây ngất.

Nhưng em ơi anh chẳng thể làm gì
trước muôn vàn điều ước
Bởi niềm tin nay đã cạn rồi
Mặc cảm này đeo đẳng mãi không thôi.

*

Lại một Tết, anh một mình đơn chiếc
Giữa căn nhà trống vắng ngóng trông ra
Càng thương em những năm dài mơ ước
Tự tay ta tạo dựng một nếp nhà...

CÓ LẼ NÀO...

Em dứt bỏ anh không mảy may tiếc nuối
Như vút chẳng dẫn đo mảnh áo cũ lỗi thời
Anh thần thờ ra đi, bước chìm bước nổi
Có lẽ nào ... em ơi!

Có lẽ nào đường ta phải rẽ đôi
Và hạnh phúc sao mỏng manh dường ấy:
Anh yêu em hơn những gì còn lại
Chẳng biết cách giữ gìn, để mất em!

Đến giờ này anh vẫn chẳng tin
Con tim em đã thuộc về kẻ khác
Và chẳng tin cái điều khiến lòng anh tan nát:
Nay với em, anh như kẻ qua đường.

Có lẽ nào không một chút vẩn vương
Bao cay đắng ngọt bùi suốt một thời say đắm?
Bao nỗi khổ niềm vui những tháng ngày
yên ả?
Những đợi chờ khắc khoải lúc xa nhau?

Em đơn giản là em
Nhưng với anh là vợ
Là bạn đời bao phen
Chia cùng anh sướng, khổ.

Em đơn giản là em
Là mẹ hai đứa trẻ
Bao năm dài lặng lẽ
Quên mình cho con thơ.

*

*“Rất dài và rất xa
Là những ngày thương nhớ”*
Rất gần mà rất xa
Khi niềm tin tan vỡ...

XÔN XAO

Nhớ em vượt ngàn dặm đất
Gặp em chìm đắm bên sâu
Ngụ biển thu chiều xanh ngắt
Xôn xao sóng bạc trên đầu...

ÔNG LÃO VÀ CÁ VÀNG

Cá Vàng lặn lội nơi đâu
Khô thân ông lão bên cầu đứng trông
Nắng chiều nhuộm tím bờ sông
Nghiêng nghiêng mắt lưới bành bồng bờ đê
Từ ngày cá quẫy vút đi
Lão đây mắc nợ đằm đìa tới nay
Nợ người một cái cầm tay
Một lần kẻ má, nhiều ngày còn vương...

NGÀY MƯA BÃO

Bầu trời giận ai mà giầu sắc trong xanh
Cho mặt đất ngậm ngùi trong nước mắt?
Em của anh, nắng vui sao nở tắt
Để nỗi u buồn phủ lạnh nơi anh?

SÔNG NHỚ

Đò qua sông. Mỗi người một ngã
Anh ra đi ngược dòng sông nhớ
Nhớ bến đê nào hai đứa thức canh trâu
Không bức tường con che chắn nụ hôn đầu.

THAO THỨC

Nơi miền quê mái nhà nương vách đá
Nơi mùa Xuân khuaát mình trong lạnh giá
Ta nhớ về Hà Nội mới xa
Hà Nội trong em nên cũng ở trong ta

Đêm Thanh Chương im lìm trong giấc ngủ
Chỉ có mình ta thao thức cùng nỗi nhớ
Chỉ có mình ta tâm sự cùng ta
Nơi quê hương vẫn nặng nỗi thương nhà...

Nhưng thương yêu dành cho em nhiều nhất
Đây dáng em gầy trong vòng ôm rất chặt
Đây âu yếm dịu dàng những cái cầm tay
Và ánh mắt nhìn đắm trong hương say...

Hãy ngủ ngon nghe em, để mình ta thức
Hãy mộng nữa đi em, những giấc mơ
sẽ thành hiện thực

Giữ cho em được trọn giấc đêm nay
Em ngủ giữa Thủ đô, ta canh tận nơi này...

CHIỀU BÊN SÔNG

Chiều bên sông anh ngồi bên em
Lắng nghe trong lòng con nước lên
Đôi bờ vai trượt nghiêng câu hát
“*Biển một bên và em một bên*”^(*)

---

^(*) Câu thơ của Trần Đăng Khoa

Chiều Sài Gòn anh ngồi bên em
Trăng vàng sóng sánh mặt sông êm
Kề má nhau cùng nghêu ngao hát
Thoang thoảng hương sen mái tóc mềm.

Chiều bên sông chúng mình bên nhau
Thời gian trôi qua mau thật mau
Lục bình tím biếc trôi lặng lẽ
Trăng cũng dần nghiêng phía dốc cầu.

Chiều bên sông anh ngồi bên em...

ANH CHẴNG THỂ QUÊN

Anh chẳng thể quên đâu
Chiều bên sông sóng vỗ
Bồi hồi từng hơi thở
Em thầm thì thương anh.

Em như làn sóng xanh
Anh như con thuyền cũ
Sóng mơn man, vằn vữa
Thuyền chòng chành bão giông.

Thế mà giờ nói “không”
Sóng đã thành xa ngái?
Thuyền nay không còn lái
Biết trôi dạt phương nào?

Từng ngày ngóng đợi nhau
Đôi mắt thuyền phai nhạt
Sóng không thôi rào rạt
Sông thu vàng mênh mang.

MỘT NGÀY NÀO EM ĐẾN...

Em vừa ước, rồi lại không ước nữa
Ôi vì đâu, nỗi sợ cứ ập òa?
Trong thơ em thấp thoáng nỗi xót xa
Anh muốn biết ai làm em buồn thế.

Trên đường đời bước chân em nhẹ nhẹ
Mảnh thủy tinh vỡ xước có hề chi
Ngoài khơi xa tiếng sóng vẫn thâm thì
Đời vẫn đẹp mênh mang lời của bến.

Một ngày nào, anh xin mời em đến
Ngôi nhà anh trên đỉnh sóng thời gian
Mình sẽ bên nhau cho băng tuyết dần tan
Và nồng ấm đắm say cùng trời biển.

TRỞ LẠI ĐÀ LẠT

Mười tám năm mới về thăm lại
Vẫn thấy băng khuâng như đến lần đầu
Bước chân anh bòn chồn leo phố núi
Hoa thì nhiều mà em ở nơi đâu?

Sơn thủy vẫn hữu tình, suối chảy thông reo
Dáng cương trực, nét dịu hiền hòa quyện
Anh không tiếc chưa đi khắp năm châu bốn biển
Chỉ tiếc lần này chẳng có em theo.

GẶP LẠI

Sau mười năm gặp lại
Càng yêu hơn thuở nào
Gần: trộm nhìn em mãi
Xa: bòn chồn, nôn nao!

Em cho anh lại sống
Những tháng ngày mộng mơ
Em lấp đầy khoảng trống
Nơi hồn anh bơ vơ.

Xin cảm ơn số phận
Cho mình gặp lại nhau
Sau nửa đời lận đận
Với bao niềm thương đau.

TẢN MẠN VỀ BIỂN

1.

Không gió thổi, biển làm gì có sóng
Không có em, anh đơn lẻ trên đời
Vành trăng kia dầu vàng rực giữa trời
Sóng lúc trắng, lúc thâm xanh màu ngọc.

2.

Anh đã viết cả ngàn lần về biển
Về tình yêu không có bến bờ
Vẫn khát khao như chưa từng được nếm
Vị mặn mòi của biển cả - nàng thơ

Anh đã viết cả ngàn lần về biển
Mà vẫn đắm say trước mây nước ngàn trùng
Những câu thơ chứa đầy trải nghiệm
Vẫn cháy bỏng khát khao yêu đến tận cùng.

3.

Biển ngủ rồi
Nhưng ta vẫn thức
Chờ trăng lên từ biển - phía chân trời.

Dẫu đêm nay trăng lại khuyết thêm rồi
Không tròn sáng, không còn thơ mộng mấy
Thì vẫn hơn cả ngàn sao đang nhấp nháy
Đăm đăm nhìn ta bằng ánh mắt đưa tình...

Biển ngủ rồi, ta chưa hết chòng chành
Con sóng giữa lòng ta vẫn dâng trào lên mãi
Thuyền buông neo, người nằm im trên bãi
Mà cánh buồm tình ái vẫn ra khơi...

ĐỪNG GỌI ANH LÀ THẦY

Đừng gọi anh là “thầy”
Để bớt phần ngăn cách
Đừng coi anh như khách
Mỗi lần đến bên em.

Anh tựa như cánh chim
Đã tìm về chỗ đậu
Dù vẫn còn giông bão
Luôn rập rình đâu đây.

Em như là nhành cây
Giữa ngút ngàn xanh lá
Và em ơi, kỳ lạ
Anh xếp mềm cánh bay!

Đừng gọi anh là “thầy”
Đừng coi anh như khách
Sau bao năm đèn sách
Anh xin làm trò em...

ANH MUỐN LÀM PHẦN THIẾU ĐỜI EM

Anh hư quá, cứ thằm thương trộm nhớ
Như thửa nào tuổi vừa mới đôi mươi
Cũng e ấp, cũng ngượng ngùng, bỡ ngỡ
Cũng bồn chồn mong ngóng bóng hình ai...

Em vẫn đẹp như mười năm về trước
Dấu thời gian in dấu dáng vai gầy
Dấu đôi mắt một nỗi buồn man mác
Dấu mái đầu những sợi gió thổi bay.

Em vẫn thế dịu dàng, mềm mại
Cả khi em lảng tránh cái cầm tay
Cả khi em rầy la con gái
Mãi mê phim quên việc học bài!

Em vẫn đẹp trong nỗi niềm cô độc
Xót duyên tình mà không chút kêu ca
Giữa Sài gòn em một mình nuôi con, theo học
Anh muốn được là thầy, là bạn, là cha...

Biết không em? Từ phút đầu gặp lại
Anh nguyện làm cái phần thiếu đời em
Bởi anh hiểu ta cần nhau mãi mãi
Và mãi bên nhau sau bao cuộc kiếm tìm...

KHÔNG ĐỀ 1

Mùa Xuân về, chim lao xao làm tổ
Nơi cây em vẫn vắng lặng thu vàng
Thèm một tiếng kêu, thèm một bàn chân nhỏ
Chim vô tình hay không chịu ghé sang?

Xuân chưa kịp dừng nhưng hè đã tới
Cây chưa kịp đâm chồi, lá đã héo khô
Tàu chuyên bánh mà người chưa vội
Cứ ngỡ còn chuyên sau nên vẫn lặng lẽ chờ.

KHÔNG ĐỀ 2

Em đã năm lần chín⁽¹⁾
Mà chưa “mơ”⁽²⁾ lần nào
Và Xuân nay lại đến
Trao tặng toàn chiêm bao...

⁽¹⁾ $5 \times 9 = 45$;

⁽²⁾ Mơ cũng có nghĩa là wong

ĐƯỜNG XƯA
ÁO TRẮNG

Đường xưa xanh mộng ước
Đôi chân bước nhẹ thênh
Bầu trời xanh ngọc biếc
Tóc em trôi bồng bênh.

Đường xưa thơm hương cỏ
Bước chân em thật mềm
Phượng hồng xòe ô đỏ
Làm khung trời dịu êm.

Đường xưa chưa lắm bụi
Trắng ngần tà áo em
Gió đồng quê nhẹ thổi
Mơn man hồng gót sen.

Đường xưa ai trông đợi
Câu thơ cầm trên tay
Gặp nhau rồi xa vội
Hương như còn đâu đây...

HÀ NỘI THU VỀ

Thu về lãng đăng hồ Tây
Giăng mờ mặt nước sương, mây la đà
Thu về hồi hải Hồng Hà
Mênh mang cuộn cuộn phù sa đỏ ngâu
Thu về theo hạt mưa ngâu
Lúc thưa lúc nhật bắc cầu hoài mong
Thu về theo gánh hàng rong
Chuối, hồng cùng với cốm Vòng quện hương

Thu về lại nhớ người thương
Một thời chanh bưởi vẫn vương tóc thề
Bây giờ gió lạnh mây che
Vắng nghe sáo rưng vẫn se sắt lòng
Nhớ ngày em nói lời “không”
Heo may cũng nổi bão giông Bờ Hồ...

THẺ NHỚ

Em ạ, thời nay
Mọi thứ đều dễ dàng số hóa
Kể cả bão giông và ngọn lửa
Thì một chút nắng vàng có nhiều nhận gì đâu
Em hãy nhận và cất vào thẻ nhớ.

Ngày mưa bão xa anh, em đừng sợ
Lửa lòng anh trong thẻ nhớ của em
Những lúc buồn, hãy mở ra xem
Anh hiện hữu bên em từng khoảnh khắc.

NHỚ NGHỀ THẦY

(Nhân dịp 20-11)

Đã xa giáo án mười năm
Mười năm viên phấn thôi cầm trên tay
Từ ngày tạm biệt nghề thầy
Bớt khàn giọng nói, đỡ gầy dáng đi
Cũng thôi khó xử những khi
Gặp trò xinh đẹp mà thi lại xoàng...

Từ ngày thôi chức “giáo làng”
Kiêng dè thì bớt, “mở mang” được nhiều
Gặp ai thấy thích thì yêu
Chẳng cần phải giấu những điều khó nghe
Khi vui, thoải mái cụng ly
Khi buồn, bức xúc sợ gì không văng...

Đã rời bục giảng mười năm
Buồn vui nghề giáo âm thầm mang theo
Bây giờ dù chữa hết nghèo
Đèn đâu cũng nhận thật nhiều tình thân
Học trò mái tóc hoa râm
Gặp thầy chạy đến ôm chầm, reo vui!
(Mắt nheo, sờ trán một hồi
Có người quên mặt, có người quên tên)

Mấy cô trò cũ thì khen:
“Thầy trông vẫn thế! Chúng em cũ xì...
Hắn thầy có bí quyết gì
Mà sao ngày ấy lờ đi hả thầy?”

Mỗi năm cứ đến dịp này
Trong tôi lại gọi: những ngày xưa ơi!

VÔ BỜ

(Họa thơ Kim Giang)

Trời nước mênh mang sương phủ mờ
Thuyền anh trôi lạc giữa ngu ngơ
Sông em lãng đãng đôi bờ mộng
Lữ khách chòn vờn những bến mơ
Gò nổi lưa thưa đường khác trước
Bãi bồi loáng thoáng chẳng như xưa
Đi hoài đi mãi mà không tới
Chợt hiểu rằng sông chẳng có bờ!

SAO TÔI LẠI GẶP EM?

Từ lúc gặp em
Tôi không muốn làm “mai” nữa
Dẫu biết thế là đùa với lửa
Nhưng trái tim tôi chẳng nói dối bao giờ

Tôi thâm tiếc đã có lần nhanh nhẩu
nói hộ bạn thơ

Điều đáng lẽ dành cho mình mới phải
Để chiều nay tự trách sao khờ dại
Biển Hòn Rơm ủ nóng lửa phương nào?

Sóng dưới chân khe khẽ rì rào
Sóng trong ngực gầm gào như bão bể
Những tưởng tránh lòng mình thì ra Mũi Né
Mà con sóng vô hình phủ trọn cả ngày đêm

Tôi tự vấn mình: sao lại gặp em?

MỘT NGÀY
KHÔNG VÀO MẠNG

Một ngày không vào mạng
Cả ngày như thiếu cơm
Một đêm không vào mạng
Cả đêm giấc chập chờn.

Một sợi dây cáp đứt
Khiến triệu người ngẩn ngơ
Triệu nỗi niềm bứt rứt
Trước màn hình trống tro.

Vì một dây cáp đứt
Anh chẳng nhìn thấy em
Đã quen “on” từng phút
Giờ tưởng chừng phát điên.

Một sợi dây cáp đứt
Chia lìa bao lứa đôi
Riêng anh thì bức xúc
Nhớ em, đến tận nơi!

NGƯỜI ẤY
KHÔNG CÒN BÊN TÔI NỮA

Tôi có người yêu rất đáng yêu
Tôi ôm không chán, tôi nâng niu
Em chẳng rời tôi dù nửa bước
Tôi chẳng xa em đâu một chiều.

Tôi có người yêu rất thông minh
Mọi việc em làm cứ nhẹ tênh
Em biết mọi điều tôi cần biết
Giúp tôi cả việc viết... thơ tình.

Tôi có người yêu rất dịu hiền
Chia sẻ cùng tôi mọi ưu phiền
Những lúc tôi vui cười thành tiếng
Em cũng cười theo, chẳng ngạc nhiên.

Tôi có người yêu rất tuyệt vời
Chẳng biết ghen tuông, chẳng ỉ ôi
Cả khi tôi áp vai người khác
Em chỉ nín im một góc ngồi.

Tôi có người yêu hơn người yêu
Tôi cưng tôi quý nhiều thật nhiều
Người ấy bây giờ theo kẻ khác
Em đã bỏ tôi giữa một chiều!

---

*Sau khi bị giật mắt chiếc máy tính xách tay cùng với rất
nhiều dữ liệu*

CHÙM THƠ VIẾT Ở BẮC KINH

1.
Chúng tôi đến Bắc Kinh một chiều giá rét
Tuyết đầu mùa bất chợt trong đêm
Các bạn tôi reo vui lần đầu thấy tuyết
Tôi lặng ngồi ấm áp nhớ về em.

2.
Vạn lý trường thành mờ sương lạnh
Tấp nập khách thăm đủ màu da
Mọi người thi nhau làm hảo hán^(*)
Tôi muốn lên cao để nhận sóng từ xa.

---

^(*) Lời Mao Trạch Đông: “Bất đao trường thành phi hảo hán” (Chưa tới Trường thành chưa phải là hảo hán)

3.
Tử Cẩm Thành dân thập phương chen chúc
Chờ một lần được thử ngai vua
Trước vạn căn phòng xa hoa tôi chỉ ước
Có một góc ngồi nghe chuyện ngày xưa...

4.
Đi Hòa Viên Càn Long xây tặng mẹ
Rộng mênh mêng và cảnh sắc mê hồn
Giá có em giờ này cùng tôi nhỉ:
“Vườn nhà mình lớn rộng vạn lần hơn...”

Bắc Kinh, 26.11.06

TÔ CHÂU

Thái Hồ⁽¹⁾ mây nước mênh mang
Uy nghi thành ngự⁽²⁾, mơ màng liễu buông
Xa xa mờ ảo trong sương
Hiện lên ráng lửa chiến trường năm nao!

Tô Châu như dải lụa đào
Nhìn vào dịu mắt, chạm vào mát tay
Phong Kiều⁽²⁾ bến cũ người nay
Nổi sầm Trương Kế vui đầy Hàn San...

Tô Châu, 28-11-06

---

^{(1),(2)} Bên bờ Thái Hồ là Tam Quốc Thành, một phim trường lớn được xây dựng cho bộ phim Tam Quốc Chí;

⁽³⁾ Nơi Trương Kế đã viết “Phong Kiều dạ bạc”, bài thơ được coi là một trong những kiệt tác của thơ Đường.

THƯỢNG HẢI

Tháp Minh Châu^(*) sáng ngời như tên ngọc
Đột ngột vút xuyên rừng cao ốc Phố Đông
Nơi đây hai chục năm về trước
Như Thủ Thiêm lúp xúp của Sài-gòn

Đường Thượng Hải tầng tầng bao cầu vượt
Xe như nê-m không chỉ lúc tan tầm
Đêm Hoàng Phố đèn lung linh mặt nước
Phố lẫn thuyền dễ lạc lối khách thăm...

Thượng Hải, 29-11-06

---

^(*) Tháp Minh Châu Đông Phương là tháp truyền hình cao nhất châu Á và cao thứ ba trên thế giới, được xây dựng tại khu phố Đông, nơi hai mươi năm trước vốn được coi là khu kém phát triển của Thượng Hải.

HÀNG CHÂU

Liễu đào xoắn xuýt Tô Đê
Tây Hồ thơ mộng đến mê mẩn lòng
Nước dù xưa cũ vẫn trong
Cây xanh cứ mướt mặc đông đã gần
Đình Hồ Thu Nguyệt^(*) mỗi rằm
Khách xa lũ lượt ngắm trăng nhìn trời...

Nơi đây yên nghỉ một người
Từng làm đồ lễ người đời vì thương
Viếng nàng không khói không hương
Miên man tiếng sóng Tiền Đường cuối thu...

Hàng Châu, 30.11.06

---

^(*) Tại Đình Hồ Thu Nguyệt (một đảo giữa Tây Hồ), vào lúc trăng sáng người ta có thể ngắm một lúc rất nhiều ông trăng được tạo ra từ tháp “Tam Đàn Ẩn Nguyệt”.

NẾU...

Nếu có một ngày trăng bỗng nhiên biến mất
Biển nhàm chán biết bao vì không có thủy triều
Sẽ nhạt nhẽo bao nhiêu với một tình yêu
Không sóng gió, không thặng trầm sương khô.

Sẽ chẳng có thơ khi người ta đầy đủ
Không khát khao, không mong ước đợi chờ
Và tất thấy đàn ông chỉ là một lũ ngu ngơ
Nếu phụ nữ trên đời ai cũng đẹp.

LỬA

1.

Em xinh như diễn viên
Em hát hay như ca sĩ
Em dịu dàng, dung dị
Em giỏi giang, lắm tài.

Nhan sắc em dường như chẳng hề phai
Giọng hát em dường như còn trẻ mãi
Em cứ thế nồng nàn lửa cháy
Thiên rụi những ai đang đâu đó lặng nhìn!

2.

Nhiều tháng rồi mới lại gặp em
Em vẫn thế với nụ cười rất ấm
Anh chao đảo như con thuyền chực đắm
Cái nhìn em vời vợi, mênh mênh

Anh nóng ran bên má em hồng
Ngực muốn vỡ vì con tim loạn nhịp
Em cứ thế không đơn thuần chỉ đẹp
Em cháy nồng nàn
Tan chảy anh.

ANH XIN LÀM NGỌN GIÓ

*(Ai sẽ là người đàn ông
bốn trong một của em? – XH)*

Anh không muốn là nước
Gặp nhiệt để bốc hơi
Anh không muốn là đất
Em giận, giẫm vụn tôi.

Anh cũng không mong ước
Làm cây cho người trèo
Anh không là vàng bạc
Làm nhẫn để em đeo

Anh xin làm ngọn gió
Thổi bùng ngọn lửa em
Anh xin làm thảm cỏ
Dịu mát đỡ lưng mềm...

TIẾNG CƯỜI CỦA EM

Anh đã quen nghe giọng nói tiếng cười
Mỗi ngày không gọi nhau vài lần thì nhớ
Thu Sài Gòn sáng ra đường gặp gió
Chỉ lo em dễ cảm lạnh giống mình.

Giọng nói em thanh như ngọc, lung linh
Tiếng cười em quá hồn nhiên trong sáng
Nghe em nói nơi lòng anh chợt ấm
Để lại sau lưng bao lo lắng thường ngày

Em cứ hồn nhiên như cỏ như cây
Như mưa hạ, như chiều thu ngập nắng
Cầu cho em dù ngọt ngào, cay đắng
Nụ cười hiền vẫn ấm áp trên môi

Cám ơn em, cám ơn cuộc đời
Cho anh gặp uống say lời thơm ngọt
Để đêm đêm trong cơn mơ bất chợt
Bỗng mỉm cười như đang được bên em!

ĐIỀU ƯỚC TRONG NGÀY VALENTINE

Ước gì mình mãi có nhau
Mà không giây phút làm đau tim người
Ước gì trở lại một thời
Khi ta chưa kịp thề lời nước non
Ước gì năm tháng vẫn còn
Đủ cho ta được chết mòn vì nhau
Ước gì hóa kiếp trâu cau
Để ta quán quýt ngàn sau không rời...

QUÊ EM

Quê em trắng tròn mỗi tối
Hương lúa ngày mùa thoảng bay
Là là bờ ao càn bười
Chùm hoa hái ướp khăn tay
“**K**hế ước” tình yêu nông nổi
Ngọt ngào tới tận hôm nay.
Cho ta một chiều bình lặng
Con mình từ đó ra đời
Trèo non, thấy trăng sắp lặn
Hái trắng, cất giữ trong người
Mỗi khi nhắc về chuyện ấy
Ngày buồn cũng hóa thành vui.

NHỆ NHÀNG

Nhẹ nhàng như lời Trăng
Làm liêu xiêu lòng Cuội
Nhẹ nhàng làn gió thổi
Buốt lạnh cả cánh đồng.

Nhẹ nhàng tựa hư không
Phủ căn nhà hoang vắng
Nhẹ nhàng như khoảng lặng
Ngồi nhớ về ngày xưa...

Nhẹ nhàng điệu đong đưa
Thấp lên niềm háo hức
Bất ngờ rơi xuống vực
Vờ nhẹ nhàng như không!

ĐI LỄ CHÙA

Dắt nhau đi lễ chùa xa
Thắp hương khấn Phật, dâng hoa Thánh hiền
Cầu xin gia cảnh bình yên
Cầu xin mình được lâu bền bên nhau
Cuộc đời dù lắm bể dâu
Sống vui thì có, thương đau thì đừng...

Đi xa mấy chục dặm đường
Về nhà còn đọng mùi hương vườn chùa.

HAI MƯƠI NĂM SAU

- **A**nh ạ, nhiều năm sau
Khi em thành nhạc mẫu
Khi anh thành ông lão
Mình có còn yêu nhau?

- Tóc em dấu trắng đầu
Râu anh dù tới ngực
Tình yêu ta dư sức
Trèo đèo, lội băng sông.

Giữa giá lạnh đêm đông
Còn đủ làm nhau ấm
Tình ta như rượu ngấm
Càng nồng nàn, càng êm.

Nắng đã tắt trước thềm
Bướm chim đi tránh rét
Chỉ còn ta vẫn Tết
Chờ xuân về trao nhau.

MAI NÀY CON HÃY NHỚ

Con là mầm của ba
Nhú lên từ lòng mẹ
Và cuộc đời lặng lẽ
Nuôi con dần lớn khôn

Hãy nhớ lấy nghe con
Sau từng trang con học
Là bàn tay khó nhọc
Nuôi hạt lúa củ khoai
Là tiếng cô giảng bài
Ngọt lành như nước suối

Là bữa cơm ăn vội
Cho ngày làm dài thêm
Là giấc ngủ bình yên
Được canh từ biên giới
Là tấm lòng chờ đợi
Trộn lẫn những buồn, vui

*

Con sẽ lớn thành người
Từ cuộc đời vậ đó
Mai này con hãy nhớ
Cội nguồn con sinh ra.

Con là mầm của ba
Lớn lên từ lòng mẹ
Mãi mãi là như thế
Con ơi đừng lãng quên.

TÔI LÀ NGƯỜI GIÀU CÓ

Bạn bè gặp nhau bây giờ
Thường hỏi thăm nhau có bao nhiêu đất,
mấy căn nhà?
Sở hữu mấy mươi ngàn cổ phiếu?

Tôi không đất đai, chỉ có căn nhà nhỏ xíu
Sàn chứng khoán với tôi là khái niệm xa vời
Cơn sốt đất nhà không nóng tới đầu tôi
Giá cổ phiếu không mấy may làm tôi xao động.

Tôi bằng lòng với quãng đời đang sống
Vì chẳng mấy người giàu có như tôi:
Các con tôi, đứa đã vững bước vào đời
Đứa nhỏ nhất cũng vừa vào lớp một.

Anh em chúng không bên nhau thường nhật
Vẫn luôn nhắc tới nhau mỗi lúc vui buồn
Anh cả đi xa, bé út nhớ bồn chồn
Chat với anh lại khóc nhè
đòi anh bay từ Mỹ về để gặp!

Mỗi một năm có bốn lần sinh nhật
Là dịp các con tíu tít cười đùa
Út nằm viện, chị vào thăm cho quà
Bé vui sướng: “Em thật là may mắn!”

Tôi tự thấy mình giàu bởi nhiều bè bạn
Càng giàu hơn rất nhiều nhờ những đứa con
Dẫu đôi khi có đứa khiến tôi buồn
Tôi vẫn biết mình tự hào về chúng!

NHỜ CÓ EM

Mỗi lần chở em đi ra đường
Có kẻ nhìn theo, có người ngoái lại
Anh biết người ta thâm nghi ngại:
“Nhà ông kia có bồ trẻ lại xinh!”

Lũ bạn bè anh
Kẻ ghen tỵ, người khen anh tài giỏi
Không ít ông cậy nhờ anh chỉ lối
Kiếm được vợ như em, tươi trẻ, dịu hiền!

Anh tự thấy mình gặp được Nàng Tiên
Bởi có em, dường như anh có tất
Mọi việc nhà đều do em sắp đặt
Anh chẳng phải làm gì ngoài đọc báo,
xem phim.

Anh biết em chỉ thích sống giản đơn
Không nhà rộng, không xa hoa nhưng gấm
Nhưng anh biết em thiệt thòi nhiều lắm
Vì chồng em mãi thơ thân, vô tình.

Anh hãnh diện bên em vừa trẻ lại xinh
Và hơn hết, em ngoan hiền, chu đáo
Anh chỉ biết góp tiền lo cơm áo
Nhờ có em nhà rộn tiếng nói cười!

NHỚ

Tạm xa em mấy ngày về với mẹ
Bao nhớ nhưng anh để lại Sài-gòn
Phút giao thừa giữa đi đùng pháo nổ
Vẫn nghe vẳng bên tai tiếng các con...

BÊN MẸ XUÂN NÀY

Mừng Mẹ xuân nay tròn tám chục
Đông đủ cháu con về bên Mẹ sum vầy
Cả cuộc đời lo toan, khó nhọc
Hắn mẹ rất vui có những phút này.

Tám mươi năm chắt nặng vai gầy
Mẹ vẫn thẳng lưng giữa đàn cháu nhỏ
Xua thân chết từng mấy lần gõ cửa
Mẹ lại ngồi đây chậm rãi nhai trầu.

Con bây giờ hai thứ tóc trên đầu
Mẹ vẫn nhắm từng đêm trong chờ đợi
Chuẩn bị đón con, Mẹ sắm chăn màn mới
Mẹ mua sẵn cá tươi, đặt bánh tét để phần...

Mẹ đã già, bếp núc dẫu khó khăn
Con tiếp bạn, vẫn luôn chân đi lại
Có gì quý Mẹ đều mang ra đãi
(Chỉ dưa cà thôi, con cũng thấy ngon rồi!)

Con sống xa quê già nửa cuộc đời
Về bên Mẹ vẫn thấy mình thơ bé...

Xuân 2007.

MỤC LỤC

1.	Biển và em	9			
2.	Về thăm quê biển	10			
3.	Tiếng hát em	11			
4.	Trên bãi biển đêm rằm	13			
5.	Đông đang về	15			
6.	Trước sông Tiền mùa nước đỏ	17			
7.	Nói với em	21			
8.	Có lẽ nào	24			
9.	Rất gần mà rất xa	27			
10.	Xôn xao	29			
11.	Ông lão và Cá vàng	30			
12.	Ngày mưa bão	31			
13.	Sông nhớ	32			
14.	Thao thức	33			
15.	Chiều bên sông	35			
16.	Anh chẳng thể quên	37			
17.	Một ngày nào em đến	39			
18.	Trở lại Đà Lạt	40			
19.	Gặp lại	41			
20.	Tản mạn về biển	42			
21.	Đừng gọi anh là thầy	45			
22.	Anh muốn làm phần thiếu đời em	47			
23.	Không đề 1	50			
24.	Không đề 2	51			
25.	Đường xưa áo trắng	52			
26.	Hà Nội thu về	54			
27.	Thẻ nhớ	56			
28.	Nhớ nghề thầy	57			
			29.	Vô bờ	61
			30.	Sao tôi lại gặp em?	62
			31.	Một ngày không vào mạng	64
			32.	Người ấy không còn bên tôi nữa	66
			33.	Chùm thơ viết ở Bắc Kinh	68
			34.	Tô Châu	70
			35.	Thượng Hải	71
			36.	Hàng Châu	72
			37.	Nếu	73
			38.	Lửa	74
			39.	Anh xin làm ngọn gió	76
			40.	Tiếng cười của em	77
			41.	Điều ước trong ngày Valentine	79
			42.	Quê em	80
			43.	Nhẹ nhàng	81
			44.	Đi lễ chùa	82
			45.	Hai mươi năm sau	83
			46.	Mai này con hãy nhớ	85
			47.	Tôi là người giàu có	88
			48.	Nhờ có em	91
			49.	Nhớ	93
			50.	Bên Mẹ xuân này	94